

FCI-Standard N°50 / 06.11.1996

NOWOFUNDLAND

POCHODZENIE: Kanada.

PATRONAT : FCI.

DATA PUBLIKACJI OBOWIAZUJĄCEGO WZORCA:
29.10.1996

UŻYTKOWOŚĆ : Pies pociągowy do ciężkich ładunków i aporter z wody.

KLASYFIKACJA F.C.I. : Grupa 2 Pinczery, sznaucery,
molosy i szwajcarskie
psy do bydła.
Sekcja 2.2 Molosy typu górskiego.

Bez prób pracy.

KRÓTKI RYS HISTORYCZNY : Rasa powstała na Nowej Fundlandii z psów miejscowych i przywiezionych przez Wikingów po roku 1100 dużych, czarnych psów do polowania na niedźwiedzie. Do ich ostatecznego wyglądu przyczyniły się także rozmaite psy, przywożone na wyspę przez rybaków z Europy, niemniej jednak pierwotny typ został zachowany. Gdy w roku 1610 rozpoczęła się kolonizacja wyspy, istniał na niej ustalony typ psów o dość jednolitej budowie i cechach charakteru, dzięki którym były w stanie znosić surowy klimat i radzić sobie we wzburzonych falach. Psy z Nowej Fundlandii wykorzystywane były do transportowania ciężkich ładunków oraz jako aportery z wody i ratownicy.

WRAŻENIE OGÓLNE : Nowofundland jest psem masywnej budowy, o mocnym, dobrze umięśnionym tułowiu i harmonijnych ruchach.

WAŻNE PROPORCJE: Długość tułowia od stawu barkowego do guza siedzeniowego jest większa od wysokości w kłębie. Tułów

powinien być zwarty, u sukki może być nieco dłuższy i nie tak masywny, jak u psa. Odległość od kłębu do spodniej krawędzi mostka nieco większa, niż odległość od spodniej krawędzi mostka do podłoża.

ZACHOWANIE/TEMPERAMENT: Wyraz nowofundlanda odzwierciedla łagodność i życzliwe nastawienie do świata. Jest to pies pełen godności, pogodny i zmyślny, znany ze swej niezmaćonej łagodności.

GŁOWA: Masywna. Głowa sukki różni się od głowy samca jedynie tym, że jest lżejsza.

MÓZGOCZASZKA:

Czaszka: Szeroka, lekko wysklepiona, z wyraźnie widoczną potylicą.

Stop: Wyraźny, ale nie przesadny.

TRZEWIOCZASZKA:

Nos: Duży, dobrze pigmentowany, o dobrze wykształconych nozdrzach. Barwa: czarna u psów czarnych i biało czarnych, czekoladowy u brązowych.

Kufa: Wyraźnie graniasta, głęboka i dosyć krótka, nie pomarszczona, porośnięta. Kąciki warg nie przesadnie obwisłe.

Wargi: Luźne.

Uzębienie: Zgryz nożycowy lub cęgowy.

Oczy: Stosunkowo małe, średnio głęboko osadzone, szeroko rozstawione, trzecia powieka niewidoczna. Barwa: ciemnobrązowa u psów czarnych i biało czarnych, u brązowych może być nieco jaśniejsza.

Uszy: Niewielkie, kształtu trójkąta, końce zaokrąglone, osadzone daleko po bokach głowy i płasko przylegające. Gdy koniec ucha skierować ku przodowi, powinien on osiągnąć wewnętrzny kąt oka.

SZYJA: Mocna, dobrze umięśniona, płynnie przechodząca w łopatki, na tyle długa, aby głowa była noszona dumnie. Podgardle nie powinno być bardzo obfite.

TUŁÓW : Kościec masywny, tułów oglądany z boku głęboki i krzepki. .

Linia górna : Mocna i prosta od kłębu do zadu.

Grzbiet : Szeroki.

Lędźwie : Mocne i dobrze umięśnione.

Zad : Szeroki, opadający pod kątem około 30°.

Klatka piersiowa : Szeroka, głęboka i krągła, o dobrze wysklepionych żebrach.

Linia dolna : Niemal prosta, nigdy nie podkasana.

KOŃCZYNY:

KOŃCZYNY PRZEDNIE : Proste i równoległe, także w stępie i wolnym klusie.

Łopatki: Bardzo dobrze umięśnione i wyraźnie skośnie ułożone. Very well muscled and well laid back.

Łokcie: Przylegające.

Śródrezcze: Lekko nachylone.

Lapy : Duże, wielkości proporcjonalnej do rozmiarów psa, okrągłe, zwarte, o mocnych i zwartych palcach, połączonych błoną pławną.

KOŃCZYNY TYLNE : Ich budowa jest u nowofundlanda niesłychanie ważna, bo to kończyny tylne dają psu dobry napęd, niezbędny dla ciągnięcia ładunku, pływania czy wydajnego ruchu. Miednica musi być długa, mocna i szeroka.

Udo : Szerokie i dobrze umięśnione.

Kolano : Dobrze kątowanie, ale nie aż tak, by wyglądało na przekątowane.

Podudzie : Mocne i dość długie.

Śródstopia: Stosunkowo krótkie. Ustawione szeroko i równoległe, nie wykręcone na zewnątrz ani do wewnątrz.

Lapy : Mocne i zwarte. Wilcze pazury, o ile wystąpią, powinny być usunięte.

OGON : Gdy nowofundland płynie, ogon działa jak ster, dlatego powinien być mocny i szeroki u nasady. Gdy pies stoi, ogon zwisa nisko, sięgając do stawu skokowego lub nieco niżej. Dobrze, jeśli

koniec ogona jest lekko uniesiony ku górze. W ruchu lub przy pobudzeniu ogon jest wniesiony ku górze, lekko zawinięty, ale w żadnym razie nie jest zakręcony nad grzbietem. Nie może być też schowany między nogami.

CHODY : Ruch nowofundlanda odznacza się dobrym wykretem i silną akcją kończyn tylnych; ma sprawiać wrażenie niezmordowanego. Typowe jest lekkie kołysanie grzbietu na boki. W miarę wzrastania szybkości, łapy stawiane są coraz bardziej zbieżnie. Grzbiet pozostaje równy.

SZATA

SIERŚĆ : Nowofundland ma sierść nieprzemakalną, z podszerstkiem. Włos okrywowy średniej długości, prosty, nie lokowaty; dopuszczalny trochę falisty. Podszerstek miękki i gęsty, bardziej gęsty w zimie, niż w lecie, ale nawet wtedy musi być go choć trochę na zadzie i klatce piersiowej. Sierść na głowie, kufie i uszach krótka i delikatna. Na nogach przednich i tylnych pióra, ogon porośnięty długim, gęstym włosem, ale bez pióra. Trymowanie czy strzyżenie sierści nie jest zalecane.

MAŚĆ : Czarna, biało czarna i brązowa.

- **Czarna**: Czerń jest klasycznym umaszczeniem nowofundlanda; powinna być jak najbardziej wysycona, ale dopuszczalne jest nieznaczne wyrudzenie od słońca. Dopuszczalne białe znaczenia na klatce piersiowej, palcach i biały koniec ogona
- **Biało czarna**: Odegrała rolę w historii rasy. Pożądany wzór umaszczenia to czarna głowa z białą strzałką i kufą, czarne, symetryczne siodło, czarny zad i nasada ogona. Pozostałe części ciała białe, z możliwie nieznacznym nakrapianiem.
- **Brązowa**: W różnych odcieniach od czekoladowego do złotego brązu. Dopuszczalne białe znaczenia na klatce piersiowej, palcach i biały koniec ogona. Psy łaciate i brązowe wystawiane są razem z czarnymi.

WIELKOŚĆ I WAGA: Średnia wysokość w kłębie:

Dla dorosłego psa: 71 cm

Dla dorosłej suki: 66 cm

Waga dla psa około 68 kg, dla suki około 54 kg.

Duży rozmiar pożądany, ale nie może być ważniejszy od harmonii, prawidłowej, solidnej budowy i prawidłowego ruchu.

WADY : Wszelkie odchylenia od podanego wzorca powinny być uznane za wady i oceniane w zależności od stopnia nasilenia i wpływu na zdrowie i sprawność psa.

- Wrażenie ogólne: Wysokie nogi, lekka budowa.
- Kośćciec : Bardzo ciężki lub lekki.
- Charakter : Agresja lub lękliwość.
- Głowa : Wąska.
- Kufa : Długa lub szpiczasta.
- Wargi: Obwisłe.
- Oczy : Okrągłe, wypukłe, żółte, widoczna trzecia powieka.
- Grzbiet : Karpiowaty, miękki lub zapadnięty.
- Ogon : Krótki, zbyt długi, zniekształcony, skręcony na końcu.
- Kończyny przednie : Miękkie śródrezcze, luźne palce, łapy skierowane na zewnątrz lub do wewnątrz, brak błony między palcami.
- Kończyny tylne : Strome, iksowate, beczkowate, długie palce.
- Chody: Poplątane, niezborne, po skosie, kończyny stawiane bardzo wąsko, rozbieżnie lub mocno zbieżnie, akcja przodu wysoka, przednie nogi wyrzucane na boki lub krzyżowane, inochód.
- Sierść : Zupełnie luźna, kompletny brak podszerstka.

WADY DYSKWALIFIKUJĄCE :

- Nietypowy temperament.
- Przodozgryz lub tyłozgryz, krzywe szczęki.
- Sierść krótka, przylegająca.

- U psów czarnych i brązowych jakiegokolwiek znaczenia poza białymi.
- Każde umaszczenie poza wymienionymi we wzorcu.

Każdy pies o nienormalnej budowie i/lub przejawiający zaburzenia zachowania powinien być zdyskwalifikowany.

N.B. : Samce muszą mieć dwa normalnie wykształcone jądra, w pełni wyczuwalne w mosznie.